

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.268/2012/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, **2013. év január hó 10. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A fegyveres rablás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 9.B.3/2012/33. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetést 9 (kilenc) évre enyhíti.

A T.159/2011. számú bűnjeljegyzék 1., illetőleg 3-6. tételei alatt szereplő tárgyak lefoglalását megszünteti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 15.000,- (tizenötezer) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2012. év június hó 27. napján kelt 9.B.3/2012/33. számú ítéletével a vádlottat 1 rb. rablás büntette [Btk. 321 § (1) bekezdés (4) bekezdés a/ pont] és 1 rb. testi sértés büntetének kísérlete [Btk. 170. § (1) bekezdés (2) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 11 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlott által előzetes fogvatartásban, töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, azokat részben elkobozta, részben kiadni rendelte, illetve megsemmisítésüket rendelte el.

Rendelkezett egyes lefoglalt iratoknak az iratok mellékleteként történő kezeléséről. Kötelezte vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész vádlott terhére a kiszabott büntetés súlyosítása végett, a vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.237/2012/3. számú átiratában a bejelentett fellebbezést fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és összességében értékelte, a vádlott tagadásával szemben mérlegeléssel állapította meg ítéleti tényállását. E tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében meghatározott megalapozatlansági okoktól. Az eljáró tanács indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Megalapozott a vádlott bűnösségére vont következtetés, azonban az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal az erőszakos bűncselekményeket elkövető többszörös visszaeső vádlott esetében a személyében rejlő társadalomra veszélyességet.

Ezért a kiszabott fegyházbüntetés súlyosítása indokolt.

A nyilvános ülésen a védő elsődlegesen felmentés végett, másodlagosan enyhítésért tartotta fenn a fellebbezést. A védő álláspontja szerint a terhelt igazolt lábtörése miatt mozgásképtelen volt, emiatt kizárt, hogy ő lett volna az a személy, aki a tényállásban rögzített rablási cselekményt elkövette. Mozgásképtelen állapota miatt lehetetlen, hogy bárki elől el tudott volna futva menekülni. Sérelmezte, hogy az elsőfokú eljárásban kirendelt igazságügyi szakértő az orvosi iratok tartalma és nem terhelt személyes vizsgálata alapján készítette el szakértői véleményét, emiatt az alaptalan állításokat tartalmaz. Ezen szakértői vélemény eredményeként az ítéleti tényállás is megalapozatlanná vált, mert az elsőfokú bíróság e szakértői véleményre alapította azon ténymegállapításait, hogy a bűncselekményeket a terhelt követte el.

A védői álláspont szerint a továbbiakban helytelenül került sor a vagyon elleni bűncselekmény mellett a testi épség elleni bűncselekmény megállapítására, hiszen a terhelt által alkalmazott a dolog elvételét célzó erőszakba beleolvad a testi sértésként értékelt cselekmény.

A vádlott az utolsó szó jogát ártatlanságát hangoztatta, valamint új elsőfokú eljárás lefolytatását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú perorvoslatok folytán a Be. 348. § (1) bekezdése alapján bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva, a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából a szükséges bizonyítékokat feltárta, eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének. Az elsőfokú bíróság a terhelt védekezése körében előadottakra figyelemmel - a védelmi

indítványnak helyt adva -szakértői bizonyítást rendelt el a lábtöréssel kapcsolatban előadottakra. A szakvéleményben foglaltak alapján megnyugtató módon tisztázódott, hogy a terhelt egészségi állapota - gyógyult lábtörése, ehhez kapcsolódóan a rögzítőkötés terhelt általi eltávolítása - lehetővé tette a bűncselekmények elkövetését, majd a helyszínről történő gyors elmenekülést. A további e körben előterjesztett védelmi indítvány elutasítása ezzel összhangban megfelelő volt, csak az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezte volna a terhelt személyes szakértői vizsgálata. Az eseményeket követően több mint egy év elteltével a személyes vizsgálat e körben nem lehetett eredményes, a feltett kérdésre a szakértő kizárólag a rendelkezésre álló orvosi dokumentumok alapján tudott nyilatkozni, hiszen ezek az iratok a terhelt lábtörésével, annak gyógyulásával kapcsolatos időszakban készültek és teljes körűen rendelkezésre álltak.

A terhelti védekezés kétirányú volt, egyrésztől vallomása szerint volt pénze ebben az időszakban, hiszen eladott egy ingatlant, másrésztől gipszelt lába folytán a bűncselekmények véghezvitelére fizikailag nem volt képes. Az elsőfokú bíróság a tényállást 1. számú tanú következetes vallomására alapította, a tanú a szabályszerűen lefolytatott felismerésre bemutatás során kiválasztotta a terheltet, mint azt a személyt, aki az üzletben megtámadta és bántalmazta illetve az üzemeltető pénzét elvitte. A meghallgatott 2. számú tanú a felismerésre bemutatás során szintén a terheltet választotta ki, mint azt a személyt, aki a leginkább hasonlított az elkövetőre. A tanúk vallomását alátámasztotta a helyszínen rögzített lábnyomtöredék és a terheltől lefoglalt sportcipő vizsgálatával kapcsolatos nyomszakértői vélemény. A lábnyomtöredék rögzítésére a bűncselekmény elkövetése után röviddel sor került, míg a sportcipőt a terhelttől 2011. év július hó 25. napján, hozzávetőleg 4 hónappal az események után foglalták le. Ezen időszak alatt a viselés következtében a cipő talprészén olyan fizikai elváltozások keletkeztek, ami miatt a szakértő az egyezőséget nem tudta megállapítani, csak annak valószínűségét rögzítette. Ugyanakkor a terhelttől ugyanezen időpontban lefoglalt kétszínű szél dzseki és a videofelvételen a terhelt által viselt kabát azonossága teljesen nyilvánvaló, a színegyezőségen túlmenően a kapucnin látható díszítővarrás elhelyezkedése is azonos. Mindezen - a vádlotti védekezést cáfoló - bizonyítékok alapján megalapozottan vont következtetést az elsőfokú bíróság vádlott bűnösségére. Okszerűen megindokolta, hogy a vádlott védekezésével szemben mely bizonyítékokra alapította a tényállást.

Az iratok alapján a megállapított tényállás azonban kisebb mértékben kiegészítésre illetve kijavításra szorul:

Az ítéleti tényállás 3. oldal 4. bekezdésének 4. mondatát, a dulakodás lezajlását úgy pontosítja, hogy „a visszaforduló 1. számú tanú ösztönösen a pisztoly felé nyúlt, ekkor a vádlott bal kezével ököllel arcon ütötte, melytől 1. számú tanú elesett.”

Az ítéleti tényállás 3. oldal 4. bekezdésének 6. mondatát úgy pontosítja, hogy „a földön fekvő sértett arcát a vádlott legalább két alkalommal kis-közepes erővel megrúgta.”

Az ítéleti tényállás 4. bekezdés utolsó mondatát úgy pontosítja, hogy „a sértett amikor látta, hogy a vádlott a pénzt elveszi a földről felállt és a vádlotthoz lépett, aki jobb kézzel ököllel egy esetben kis-közepes erővel ismét megütötte.”

Az ítéleti tényállás 4. oldal 6. bekezdését azzal egészíti ki, hogy „a sértett által elszenvedett sérülések anatómiai elhelyezkedésére és jellegére, a sérüléseket létrehozó erőbehatások módjára és nagyságára figyelemmel, a bekövetkezett eredménytől függetlenül súlyosabb sérülés bekövetkezésének a reális lehetősége fennállt. A súlyosabb eredmény elmaradása kizárólag a véletlenül múlt.” (nyomozati iratok 205. oldal orvosszakértői vélemény 2. és 4. bekezdése).

Az ítéleti tényállás 5. oldal 3. bekezdését azzal egészíti ki, hogy „a vádlottat a ... Egészségügyi Intézet ambuláns sebészetére 2011. év február 28. napjára kontrollra visszarendelték, ahol nem jelent meg.” (nyomozati iratok 273. és 275. oldal).

Az ily módon kiegészített és pontosított tényállás minden vonatkozásában megalapozott és miután az elsőfokú bíróság eleget tett törvényben írt indokolási kötelezettségének, ezért az irányadó volt a másodfokú eljárásban.

A vádlott bűnösségét a Fővárosi Törvényszék okszerűen állapította meg, és a cselekmények minősítése is megfelel a hatályos büntetőjogi rendelkezéseknek. A rablási cselekmény során alkalmazott személy elleni erőszak tényállási eleme a bűncselekménynek, az erőszak alkalmazása folytán keletkezett könnyű testi sértés - mint az erőszak kifejtésével rendszerint együtt járó következmény - beleolvad a rablásba. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint azonban jelen esetben a terhelt által alkalmazott erőszak alkalmazása során a súlyosabb eredmény elmaradása csupán a véletlenül múlt. A töretlen bírói gyakorlat értelmében, amennyiben a rablás során alkalmazott erőszak meghaladja az erőszak kifejtésével szükségszerűen együtt járó 8 napon belül gyógyuló sérüléseket, a vagyon elleni bűncselekmény mellett a testi épséget sértő bűncselekmény is meg kell állapítani.

A terhelt által elkövetett minősített rablási cselekményt a törvényalkotó 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztés büntetéssel fenyegeti, a büntetési tételkeretben tehát kifejezésre jut e bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlya, társadalomra veszélyessége. A fentebb kifejtettek szerint ezzel halmazatban állapította meg az elsőfokú bíróság a 3 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett testi épség elleni bűncselekmény kísérletét.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket helyesen sorolta fel.

A másodfokú bíróság az ügyészi állásponttól eltérően úgy ítélte meg, hogy a büntetés súlyosítására nincs szükség, ugyanakkor egyetértve a védői másodlagos fellebbezési kérelemben foglaltakkal úgy ítélte meg, hogy az értékelt bűnösségi körülmények mellett az elsőfokú bíróság által kiszabott főbüntetés némiképpen

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései közül az elsőfokú bíróság elmulasztotta a megsemmisíteni rendelt tárgyak tekintetében a Be. 155. § (1) és (8) bekezdése értelmében a lefoglalás megszüntetésére vonatkozó rendelkezést az ítélet rendelkező részében feltüntetni, ezért azt az ítélet tábla pótolta, az egyéb törvényes rendelkezések érintetlenül hagyásával.

A vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatalától a másodfokú ítélet kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt a Fővárosi Ítéltábla a Be. 99. § (1) bekezdésben foglaltak alapján a kiszabott börtönbüntetésbe beszámította.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

bíró

a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül: